

- tytułem żądania ewentualnego — zmniejszenie w znacznym stopniu kwoty grzywny nałożonej na Bolloré w art. 2 wspomnianej decyzji;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze, tytułem żądania głównego, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4160 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r., dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/36.212 — *Papier samokopiujący*) wydanej przez Komisję w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-327/07 P Bolloré przeciwko Komisji, w którym Trybunał stwierdził, że prawo Bolloré do obrony zostało naruszone, ponieważ Bolloré została ukarana nie tylko jako spółka dominująca Copigraph, lecz również jako bezpośredni i osobisty współsprawca naruszenia, podczas gdy pismo w sprawie przedstawienia zarzutów dotyczyło wyłącznie jej odpowiedzialności jako spółki dominującej Copigraph.

Jako podstawę swoich żądań strona skarżąca przedstawia sześć zarzutów, które dotyczą:

- naruszenia art. 6 i 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”) oraz art. 41, 47 i 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), ponieważ sankcja nałożona na Bolloré została wymierzona z naruszeniem zasady nullum crimen, nulla poena sine lege, zasady pewności prawa, zasady indywidualizacji kar i zasady prawa do sprawiedliwego procesu, ze względu na to, że:
  - naruszenia art. 6 i 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”) oraz art. 41, 47 i 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), ponieważ sankcja nałożona na Bolloré została wymierzona z naruszeniem zasady nullum crimen, nulla poena sine lege, zasady pewności prawa, zasady indywidualizacji kar i zasady prawa do sprawiedliwego procesu, ze względu na to, że:
    - naruszenia art. 6 i 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”) oraz art. 41, 47 i 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), ponieważ sankcja nałożona na Bolloré została wymierzona z naruszeniem zasady nullum crimen, nulla poena sine lege, zasady pewności prawa, zasady indywidualizacji kar i zasady prawa do sprawiedliwego procesu, ze względu na to, że:
      - naruszenia zasady równego traktowania poprzez ukaranie Bolloré jako spółki dominującej Copigraph w chwili zaistnienia stanu faktycznego;
      - naruszenia art. 101 TFUE, art. 6 EKPC i art. 41 oraz 47 Karty poprzez doręczenie drugiego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w oczywiście nieracjonalnym terminie, całkowicie uniemożliwiającym Bolloré obronę przed zarzutami dotyczącymi, po pierwsze, jej odpowiedzialności jako spółki dominującej Copigraph i, po drugie, jej osobistego udziału w naruszeniu;
      - w ramach żądania ewentualnego — naruszenia wytycznych z 1998 r. w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾, zasad indywidualizacji kary i proporcjonalności przy ustalaniu wysokości kwoty grzywny oraz wymogu uzasadnienia, a także
      - w ramach żądania ewentualnego — naruszenia komunikatu z 1996 r. w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty⁽³⁾ oraz zasad proporcjonalności i równego traktowania.

- (1) Rozporządzenie Rady nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. L 1, s. 1).
- (2) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu EWWiS (Dz.U. 1998, C 9, s. 3).
- (3) Komunikat Komisji w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. 1996, C 207, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Villeroy & Boch Austria przeciwko Komisji

(Sprawa T-373/10)

(2010/C 301/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Villeroy & Boch Austria GmbH (Mondsee, Austria) (przedstawiciele: adwokaci A. Reidlinger und S. Dethof)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- przesłuchanie Bolloré, w którym nie uczestniczył żaden z członków kolegium Komisji, stanowi naruszenie prawa do sprawiedliwego procesu o którym mowa w art. 6 EKPC oraz w art. 41 i 47 Karty, ponieważ w ten sposób Bolloré nie została wysłuchana przez „swoich sędziów”;
- warunki „ponownego wydania” początkowej decyzji z wielu względów naruszają wymóg bezstronności, wiążący się z prawem do sprawiedliwego procesu, o którym mowa w art. 6 EKPC i w art. 41 i 47 Karty;
- naruszenia art. 101 TFUE i art. 25 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, ponieważ Komisja ukarała Bolloré za naruszenia, które obecnie są przedawnione;
- naruszenia zasady równego traktowania poprzez ukaranie Bolloré jako spółki dominującej Copigraph w chwili zaistnienia stanu faktycznego;
- naruszenia art. 101 TFUE, art. 6 EKPC i art. 41 oraz 47 Karty poprzez doręczenie drugiego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w oczywiście nieracjonalnym terminie, całkowicie uniemożliwiającym Bolloré obronę przed zarzutami dotyczącymi, po pierwsze, jej odpowiedzialności jako spółki dominującej Copigraph i, po drugie, jej osobistego udziału w naruszeniu;
- w ramach żądania ewentualnego — naruszenia wytycznych z 1998 r. w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾, zasad indywidualizacji kary i proporcjonalności przy ustalaniu wysokości kwoty grzywny oraz wymogu uzasadnienia, a także
- w ramach żądania ewentualnego — naruszenia komunikatu z 1996 r. w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty⁽³⁾ oraz zasad proporcjonalności i równego traktowania.
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- posiłkowo, stosowne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Instalacje sanitarne. W zaskarżonej decyzji na skarżące i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca uczestniczyła w ciągłym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach w sektorze instalacji sanitarnych w Belgii, Niemczech, Francji, we Włoszech, w Niderlandach oraz Austrii.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów:

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że naruszono art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG poprzez uznanie zarzucanego skarżącej naruszenia za naruszenie jednolite, złożone i ciągłe. Dokonując takiego uogólnienia strona pozwana uchybiła także ciążącemu na niej obowiązкови dokonania oceny prawnej indywidualnych zachowań adresatów zaskarżonej decyzji i w niedopuszczalny pod względem prawnym sposób obciążyła skarżącą odpowiedzialnością za działania osób trzecich, których nie można było jej przypisać.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi posiłkowo, że strona pozwana naruszyła wynikający z art. 296 ust. 2 TFUE obowiązek uzasadnienia, jako że zaskarżona decyzja nie zawiera zindywidualizowanego uzasadnienia.

Skarżąca podnosi dalej, w ramach zarzutu trzeciego, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na to, iż skarżąca nie uczestniczyła w zarzucanych jej naruszeniach na rozpatrywanych w decyzji rynkach produktowych i geograficznych, jak również ze względu na to, że skarżącej nie udowodniono uczestnictwa w kartelu.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że obciążenie skarżającej oraz jej spółki macierzystej odpowiedzialnością solidarną za zapłatę grzywny jest bezprawne. Nałożenie grzywny w sposób solidarny narusza zasadę *nulla poena sine lege* wyrażoną w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasadę proporcjonalności kary do winy zapisaną w art. 49 ust. 3 w związku z art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. ⁽¹⁾

W ramach zarzutu piątego skarżąca utrzymuje, że strona pozwana błędnie obliczyła wysokość grzywny. Twierdzi w tym względzie, że przy kalkulacji kwoty grzywny uwzględniony został obrót skarżającej, który nie ma związku ze sformułowanymi wobec niej zarzutami.

W ramach zarzutu szóstego skarżąca podnosi, że postępowanie było nadmiernie przedłużone i że okoliczność ta nie została uwzględniona przy obliczaniu grzywny, co stanowi naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W ramach zarzutu siódmego skarżąca podnosi, że przy obliczaniu kwoty grzywny strona pozwana przekroczyła przysługujący jej zakres uznania w odniesieniu do oceny zarzucanego skarżającej stopnia przyczynienia się do naruszenia. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że nawet w razie przypisania skarżającej zarzucanego przez pozwaną naruszenia art. 101 TFUE, nałożona grzywna byłaby nieodpowiednia i nieproporcjonalna. Według skarżającej pozwana naruszyła wyrażoną w art. 49 ust. 3 w związku z art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadę proporcjonalności kary do winy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Villeroy & Boch przeciwko Komisji

(Sprawa T-374/10)

(2010/C 301/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Villeroy & Boch (Mettlach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat M. Klusmann i profesor S. Thomas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżającej

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżającej;

— posiłkowo, stosowne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Instalacje sanitarne. W zaskarżonej decyzji na skarżące i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca uczestniczyła w ciągłym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach w sektorze instalacji sanitarnych w Belgii, Niemczech, Francji, we Włoszech, w Niderlandach oraz Austrii.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów: